

BOLLETTINO

SALA STAMPA DELLA SANTA SEDE

N. 0428

Giovedì 06.07.2000

PELLEGRINAGGIO GIUBILARE NAZIONALE DELLA POLONIA

PELLEGRINAGGIO GIUBILARE NAZIONALE DELLA POLONIA

Alle 8.00 di questa mattina, in Piazza San Pietro, il Santo Padre Giovanni Paolo II ha presieduto la Celebrazione Eucaristica in occasione del Pellegrinaggio Giubilare nazionale della Polonia.

Pubblichiamo di seguito l'Omelia che il Papa ha pronunciato nel corso della Santa Messa:

• OMELIA DEL SANTO PADRE IN LINGUA ORIGINALE • TRADUZIONE IN LINGUA ITALIANA • OMELIA DEL SANTO PADRE IN LINGUA ORIGINALE

1. «Niech Ciebie, Boże wysławiają ludy, niech wszystkie narody oddają Ci chwałę» (Ps 67, 4). Z tego miejsca, od otwartej bramy roku Wielkiego Jubileuszu płynie to wołanie. I odpowiadają na nie nie tylko poszczególne osoby, ale również całe ludy i narody. Przybywają pielgrzymki narodowe z różnych stron Europy i świata, aby tu, w sercu Kościoła, oddawać Bogu chwałę i cześć. Dzisiaj gości w Rzymie pielgrzymka z Polski.

Serdecznie witam Was wszystkich. Witam Księdza Prymasa, Księżę Kardynałów Franciszka i Henryka, Księżę Arcybiskupów i Biskupów, Kapłanów, Siostry zakonne i Wiernych z tylu parafii i wspólnot. Pozdrawiam przedstawicieli Władz państwowych i terytorialnych, na czele z Panem Prezydentem, Panem Premierem, Marszałkami Sejmu i Senatu. Niech obfitość łask jubileuszowych stanie się udziałem wszystkich pielgrzymów tu obecnych! Niech dostąpią jej również Wasze rodziny i bliscy w kraju i na świecie!

2. «Jezus Chrystus wczoraj i dziś, ten sam także na wieki» (Hbr 13, 8). Z Nim pragniemy związać naszą przyszłość. Tylko On jest Bramą i tylko On ma słowa życia wiecznego. Taki jest najgłębszy sens Wielkiego Jubileuszu: jest to czas powracania do korzeni wiary i równocześnie wchodzenia w przyszłość przez Bramę, którą jest Chrystus. W Nim bowiem, we wcielonym Synu Bożym, wypełnia się odwieczna tajemnica wybrania człowieka przez Boga - ta tajemnica, którą dzisiaj odsłania przed naszymi oczyma apostoł Paweł, gdy pisze: «Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana Naszego Jezusa Chrystusa. On napełnił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich w Chrystusie. W Nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem» (Ef 1, 3-4). Idąc za myślą Apostoła poznajemy, czym jest ten odwieczny plan Boży w stosunku do człowieka, którego uczynił na swój obraz i podobieństwo. Stwarzając go w ten sposób, Bóg od początku upodobił człowieka do swojego Syna i z Nim go

związał. Jeżeli w tym Roku Jubileuszowym wspominamy w szczególny sposób narodzenie Syna Bożego przed dwoma tysiącami lat, to wraz z tym największym wydarzeniem dziejów człowieka, stajemy na progu tajemnicy, która ogarnia każdego i wszystkich: Syn Boży stał się Człowiekiem, abyśmy w Nim i przez Niego stali się przybranymi dziećmi Boga. Gdy bowiem «nadeszła pełnia czasu, zesłał Bóg Syna swego, zrodzonego z niewiasty, zrodzonego pod Prawem, aby wykupił tych, którzy podlegali Prawu, abyśmy mogli otrzymać przybrane synostwo» (Ga 4, 4-5). Jeżeli dziś pielgrzymujemy do świętej bramy Wielkiego Jubileuszu, to przede wszystkim po to, ażeby dziękować Bogu za wielką łaskę przybranego synostwa Bożego, które wraz z narodzeniem Chrystusa stało się udziałem człowieka.

Tę łaskę - jak pisze św. Paweł - otrzymaliśmy od Boga, "abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem" (Ef 1, 4) i "byśmy istnieli ku chwale Jego majestatu" (Ef 1, 12). Nie można osiągnąć świętości, nie można istnieć dla chwały Boga inaczej, jak tylko przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie. "W Nim mamy odkupienie przez Jego krew - odpuszczenie występków, według bogactwa Jego łaski" (Ef 1, 7). Dlatego w tym Roku Jubileuszowym w szczególny sposób Kościół prowadzi nas drogą pokuty i pojednania, abyśmy zbliżyli się z ufnością do Chrystusa i zaczerpnęli z niewyczerpanych ródł Jego miłosierdzia. "On odpuszcza wszystkie nasze winy, On leczy wszystkie choroby, On nasze życie ratuje od zguby, otacza nas łaską i zmiłowaniem" (por. Ps 103, 3). Jeżeli Kościół odwołuje się dziś do starodawnej praktyki odpustu i do niej zachęca, to właśnie dlatego, że czas jubileuszowy jest szczególnie sposobny do tego, by człowiek otworzył swoje serce na działanie tej łaski, która wypływa z otwartego Serca Odkupiciela.

Pisze św. Paweł: Chrystus "jest zadatkiem naszego dziedzictwa w oczekiwaniu na odkupienie, które nas czyni własnością [Boga], ku chwale Jego majestatu" (Ef 1, 14). Jakże więc nie korzystać z łaski tego czasu, który przybliża nas do Chrystusa i pozwala pełniej uczestniczyć w tym dziedzictwie, jakie Ojciec przygotował nam w swojej chwale!

3. Kiedyś w Nazarecie Chrystus powiedział o sobie: "Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana. (...) Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli" (Łk 4, 18-19.21). To «dziś» trwa nieustannie od dnia, w którym Syn Boży przyszedł na ziemię. Po Jego śmierci i zmartwychwstaniu to «dziś» trwa w Kościele, w którym Chrystus jest obecny, aż do skończenia świata. To «dziś» dokonuje się w każdym z nas, którzy przez chrzest zostaliśmy włączeni w Chrystusa.

Trzeba, abyśmy w roku Wielkiego Jubileuszu w szczególny sposób uświadomili sobie tę prawdę. Trzeba, abyśmy pamiętali, że to Chrystusowe «dziś» ma trwać w przyszłych wiekach, aż do Jego powtórnego przyjścia. Ta świadomość niech wyznacza program życia Kościoła i życia każdego z nas w nowym tysiącleciu.

Do tego ewangelicznego programu nawiązywały w ostatnich latach poszczególne diecezje podczas lokalnych synodów duszpasterskich i cały Kościół w Polsce na Synodzie Plenarnym, starając się określić, jakie wyzwania stawia przed wierzącymi teraźniejszość i przyszłość, i w jaki sposób wychodzić im naprzeciw. Prosząc o światło Ducha Świętego, duszpasterze i wierni dokonywali analizy zjawisk zachodzących we współczesnym Kościele w Polsce, usiłowali rozeznaczyć zadania, przed jakimi staje nasze pokolenie w perspektywie nowego tysiąclecia i wytyczali szlaki, po których Kościół ma wracać w nowy wiek. Wszystko to zostało spisane, jako program ewangelizacji na trzecie tysiąclecie. Otwarta brama Wielkiego Jubileuszu w sposób szczególny przypomina nam wszystkim i całemu Kościołowi w Polsce, że ten zapis nie może pozostać martwą literą, ale musi być podjęty przez wszystkich i realizowany z oddaniem i wytrwałością.

Dotyka on wielu dziedzin życia Kościoła. Dziś jednak, wsłuchując się w wymowę Ewangelii, którą przed chwilą usłyszeliśmy, pragnę zwrócić uwagę na dwa wymiary pasterskiej działalności duchownych i świeckich w naszym kraju. Oto Chrystus mówi: «Duch Pański spoczywa na Mnie i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę» (por. Łk 4, 18). A zatem pierwszym zadaniem, do którego został posłany, było głoszenie Ewangelii. Takie też było pierwsze zadanie Apostołów: «Idcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!» (Mk 16, 15). To wezwanie jest nadal aktualne i palące. Dotyczy ono wszystkich wiernych - duchownych i świeckich. Wszyscy jesteśmy powołani do tego, aby w codziennym życiu dawać świadectwo Ewangelii o zbawieniu. Trzeba, abyśmy wchodząc w nowe tysiąclecie odpowiadali na to wezwanie z całą gorliwością. Niech rodzice będą świadkami

wobec dzieci i młodzieży! Niech młodzi niosą Dobrą Nowinę swoim rówieśnikom, którzy często tracą poczucie sensu życia, zagubieni pośród wrażeń, jakie proponuje świat. Niech duszpasterze nie zapominają o tym, że duch misyjny, troska o każdego człowieka, który poszukuje Chrystusa i tego, który się od Niego oddala należy do istoty ich pasterskiej misji.

W tym samym duchu, proszę wszystkich wiernych w Polsce o modlitwę w intencji misjonarzy oraz o powołania misyjne. Czynię to tym chętniej, że dziś przypada liturgiczne wspomnienie bł. Marii Teresy Ledóchowskiej, zwanej "Matką Afrykanów", patronki Misyjnej Współpracy kościoła w Polsce, założycielki Sióstr Klawerianek, której 25-lecie beatyfikacji obchodzimy w tym roku. Wielkie jest bogactwo duchowe i wielkie są możliwości Kościoła w Polsce. Trzeba z tego skarbcza zaczerpnąć, aby skutecznie wspomóc bratnie Kościoły w Afryce, Ameryce, Azji, a także w Europie. Proszę Boga, aby natchnął Duchem tego szczególnego apostołstwa wiele serc kapłańskich i zakonnych w naszym kraju. Kościół powszechny potrzebuje sług Ewangelii z Polski.

Kiedy wsłuchujemy się w słowa Chrystusa: «Duch posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana» (por. Łk 4, 19), uświadomiamy sobie, że Jubileusz, jako czas, w którym w szczególny sposób dostępujemy miłosierdzia Bożego, prowadzi nas ku tym, którzy potrzebują naszego miłosierdzia. «Dziś» Kościoła, przeżywane jako «dziś», w którym spełnia się mesjańska misja Chrystusa, musi być przeżywane jako «dziś» ubogich, uciśnionych, osamotnionych, chorych - tych wszystkich, których Chrystus obrał sobie jako szczególne środowisko obwieszczania «roku łaski od Pana». Niech ten «rok łaski» będzie im ogłoszony przez dzieła czynnej miłości, przez wysiłek kształtowania kultury solidarności i współpracy. Niech widmo utraty pracy, dachu nad głową, zdrowia czy możliwości kształcenia się nie kładzie się cieniem na radości przeżywania Roku Jubileuszowego, który otwiera perspektywę nowego tysiąclecia. Trzeba, aby wszyscy odpowiedzialni za kształt życia społecznego w naszym kraju dołożyli wszelkich starań, aby wprowadzanie słuszych reform gospodarczych dokonywało się z pożytkiem dla wszystkich, zwłaszcza dla najbardziej potrzebujących. Proszę o to szczególnie tych, którzy program swojej działalności opierają na wartościach chrześcijańskich.

Obowiązek wychodzenia naprzeciw potrzebom ludzi pokrzywdzonych przez los spoczywa jednak nie tylko na politykach, przedsiębiorcach czy organizacjach charytatywnych, ale na wszystkich, którzy w jakikolwiek sposób mogą zaradzić biedzie innych. Rok Jubileuszowy jest szczególną okazją ku temu, aby wszyscy członkowie wspólnoty Kościoła - duchowni i świeccy - podejmowali dzieła miłosierdzia wobec braci. Tworząc plany duszpasterskie w kraju, w diecezji czy parafii, trzeba stale wracać do idei opcji preferencyjnej na rzecz ubogich i potrzebujących. Myśląc o rodzinach wielodzietnych, ludziach starych, chorych, osamotnionych, Was, drodzy bracia i siostry, i wszystkich wierzących w Polsce proszę za św. Pawłem: «niech wasz dostatek przyjdzie z pomocą ich potrzebom, aby ich bogactwo było wam pomocą w waszych niedostatkach i aby nastąpiła równość według tego, co jest napisane: Nie miał za wiele ten, kto miał dużo. Nie miał za mało ten, kto miał niewiele» (2Kor 8, 14-15).

4. «Jezus Chrystus wczoraj i dziś, ten sam także na wieki» (Hbr 13, 8). Ta prawda przemawia do nas ze szczególną mocą, gdy stajemy na progu bramy wielkiego Jubileuszu, aby wkroczyć w nowe tysiąclecie z wiarą, nadzieją i miłością, które otrzymaliśmy wraz z łaską chrztu świętego. "Przejsz przez tę bramę znaczy wyznać, że Jezus Chrystus jest Panem, a zarazem pogłębić wiarę w Niego, aby żyć nowym życiem, którym nas obdarzył" (*Incarnationis mysterium*, 8). On jeden jest Bramą, która pozwala wejść do życia w komunii z Bogiem: «Oto jest brama Pana, przez nią wejdą sprawiedliwi» (Ps 118/117/, 20). Niech ta narodowa pielgrzymka jubileuszowa przybliży nas wszystkich do Chrystusa Odkupiciela. On jest źródłem życia i nadziei na nadchodzące trzecie tysiąclecie.

«Jezus Chrystus wczoraj i dziś, ten sam także na wieki».

[01550-09.01] [Testo originale: Polacco]

• TRADUZIONE IN LINGUA ITALIANA

1. "Ti lodino i popoli, Dio, ti lodino i popoli tutti" (*Sal* 66[67], 4). Questa invocazione risuona da qui, da questo luogo, dalla porta aperta dell'anno del Grande Giubileo. E rispondono ad essa non soltanto le singole persone,

ma anche interi popoli e intere nazioni. Giungono i pellegrinaggi nazionali da varie parti dell'Europa e del mondo, per rendere qui, nel cuore della Chiesa, gloria e onore a Dio. Oggi è ospite a Roma il pellegrinaggio dalla Polonia.

Il mio cordiale benvenuto va a voi tutti. Saluto il Signor Cardinal Primate, i Signori Cardinali da Cracovia e Breslavia, gli Arcivescovi, i Vescovi, i Sacerdoti, le Religiose e i Fedeli di tante parrocchie e comunità. Saluto i rappresentanti delle Autorità dello Stato e di quelle territoriali con a capo il Signor Presidente, il Signor Primo Ministro, i Presidenti del Parlamento e del Senato. Che l'abbondanza delle grazie giubilari diventi la parte di tutti i pellegrini qui presenti! L'ottengano anche le vostre famiglie e i vostri cari in Patria e nel mondo.

2. "Gesù Cristo è lo stesso ieri, oggi e sempre!" (*Eb* 13, 8). A Lui vogliamo legare il nostro futuro. Solo Lui è la Porta e soltanto Lui ha parole di vita eterna. Questo è il più profondo senso del Grande Giubileo: questo è il tempo del ritorno alle radici della fede e contemporaneamente dell'entrata nel futuro attraverso la Porta che è Cristo. In Lui, infatti, nel Figlio di Dio incarnato, si compie l'eterno mistero dell'elezione dell'uomo da parte di Dio - il mistero che oggi svela davanti ai nostri occhi l'apostolo Paolo mentre scrive: "Benedetto sia Dio, Padre del Signore nostro Gesù Cristo, che ci ha benedetti con ogni benedizione spirituale nei cieli, in Cristo. In lui ci ha scelti prima della creazione del mondo, per essere santi e immacolati al suo cospetto" (*Ef* 1, 3-4). Seguendo il pensiero dell'Apostolo conosciamo che cosa è questo eterno piano di Dio nei riguardi dell'uomo, che egli ha fatto a sua immagine e somiglianza. Creandolo in questo modo, Dio sin dall'inizio ha reso l'uomo simile al suo Figlio e l'ha unito a Lui. Se in quest'Anno Giubilare ricordiamo in modo particolare la nascita del Figlio di Dio avvenuta duemila anni fa, mediante questo evento, il più grande nella storia dell'umanità, ci troviamo alla soglia del mistero che comprende ciascuno e tutti: il Figlio di Dio si è fatto Uomo, affinché noi in Lui e per Lui diventassimo figli adottivi di Dio. Quando infatti "venne la pienezza del tempo, Dio mandò il suo Figlio, nato da donna, nato sotto la legge, per riscattare coloro che erano sotto la legge, perché ricevessimo l'adozione a figli". Sono le parole di san Paolo nella Lettera ai Galati. (*Gal* 4, 4-5). Se oggi facciamo il pellegrinaggio alla porta santa del Grande Giubileo, lo facciamo prima di tutto per rendere grazie per la grande grazia della figliolanza adottiva di Dio, che mediante la nascita di Cristo divenne la parte dell'uomo.

Come scrive San Paolo - abbiamo ricevuto questa grazia da Dio per essere "santi e immacolati al suo cospetto" (*Ef* 1, 4) e "perché noi fossimo a lode della sua gloria" (*Ef* 1, 12). Non si può raggiungere la santità, non è possibile esistere per la gloria di Dio se non per mezzo di Cristo, con Cristo e in Cristo. In Lui "abbiamo la redenzione mediante il suo sangue, la remissione dei peccati secondo la ricchezza della sua grazia" (*Ef* 1, 7). Perciò in questo Anno Giubilare la Chiesa ci conduce in modo particolare lungo il cammino della penitenza e della riconciliazione, affinché ci accostiamo con fiducia a Cristo e attingiamo alle inesauribili sorgenti della sua misericordia. "Egli perdona tutte le nostre colpe, guarisce tutte le nostre malattie, salva dalla fossa la nostra vita, ci corona di grazia e di misericordia" (cfr *Sal* 102[103], 3-4). Se oggi la Chiesa si richiama all'antica pratica dell'indulgenza e ad essa esorta, lo fa proprio perché il tempo del giubileo è particolarmente propizio affinché l'uomo apra il suo cuore all'azione di questa grazia che scaturisce dal Cuore aperto del Redentore.

San Paolo scrive: Cristo "è caparra della nostra eredità, in attesa della completa redenzione di coloro che Dio si è acquistato, a lode della sua gloria" (*Ef* 1, 14). Come dunque non approfittare della grazia di questo tempo che ci avvicina a Cristo e ci permette di partecipare più pienamente all'eredità che Dio ha preparato per noi nella sua gloria?

3. Una volta, a Nazaret, Cristo disse di sé, come abbiamo ascoltato nel Vangelo di oggi: "Lo Spirito del Signore è sopra di me; per questo mi ha consacrato con l'unzione, e mi ha mandato per annunziare ai poveri unlieto messaggio, per proclamare ai prigionieri la liberazione e ai ciechi la vista; per rimettere in libertà gli oppressi, e predicare un anno di grazia del Signore... Oggi si è adempiuta questa Scrittura che voi avete udito" (*Lc* 4, 18-19. 21). Questo "oggi" perdura incessantemente sin dal giorno in cui il Figlio di Dio venne sulla terra. Dopo la sua morte e risurrezione questo "oggi" permane nella Chiesa, nella quale è presente Cristo, sino alla fine del mondo. Questo "oggi" si compie in ognuno di noi, che mediante il battesimo siamo stati inseriti in Cristo.

Bisogna che nell'Anno del Grande Giubileo ci rendiamo conto in modo particolare di questa verità. Occorre che ci ricordiamo che questo "oggi" di Cristo deve continuare nei secoli futuri, fino alla sua seconda venuta. Tale

consapevolezza deve determinare il programma di vita della Chiesa e quello della vita di ciascuno di noi nel nuovo millennio.

Negli ultimi anni si ricollegavano a questo programma le singole diocesi durante i sinodi pastorali locali e tutta la Chiesa in Polonia nel Sinodo Plenario, cercando di definire quali erano le sfide che venivano poste dinanzi ai credenti dal presente e dal futuro, e in quale modo occorreva andare incontro ad esse. Chiedendo la luce dello Spirito Santo i pastori e i fedeli compivano un esame dei fenomeni presenti attualmente nella Chiesa in Polonia, cercavano di discernere i compiti, di fronte ai quali si trova la nostra generazione nella prospettiva del nuovo millennio e tracciavano i percorsi, lungo i quali la Chiesa deve entrare nel nuovo secolo. Tutto questo è stato messo insieme per iscritto come programma di evangelizzazione per il terzo millennio. La porta aperta del Grande Giubileo ricorda in modo particolare a noi tutti e a tutta la Chiesa in Polonia, che questo programma non può rimanere lettera morta, ma deve essere accolto da tutti ed attuato con dedizione e perseveranza.

Esso tocca numerosi settori della vita della Chiesa. Oggi, tuttavia, ponendomi in ascolto del Vangelo che appena abbiamo udito, voglio far notare le due dimensioni dell'attività pastorale del clero e dell'apostolato dei laici nel nostro paese. Ecco, Cristo dice: "Lo Spirito del Signore è sopra di me e mi ha mandato per annunziare ai poveri un lieto messaggio" (cfr Lc 4, 18). Il primo compito dunque, per cui fu mandato, era l'annuncio del Vangelo. Tale fu il primo compito degli Apostoli: "Andate in tutto il mondo e predicate il Vangelo ad ogni creatura" (Mc 16, 15). Questa chiamata è sempre attuale ed impellente. Riguarda tutti i fedeli - chierici e laici. Tutti siamo chiamati a testimoniare nella vita di ogni giorno il Vangelo della salvezza. Bisogna che, entrando nel nuovo millennio rispondiamo a questa chiamata con tutto il fervore. I genitori siano testimoni del Vangelo nei confronti dei bambini e dei giovani! I giovani portino la Buona Novella ai loro coetanei, che spesso perdono il senso della vita, smarriti tra le proposte del mondo. I pastori non dimentichino che lo spirito missionario, la sollecitudine per ogni uomo che cerca Cristo e per quanti da Lui si allontanano, appartiene all'essenza della loro missione pastorale.

Nello stesso spirito chiedo a tutti i fedeli della Polonia la preghiera secondo le intenzioni dei missionari e per le vocazioni missionarie. Lo faccio tanto più volentieri perché oggi ricorre la memoria liturgica della beata Maria Teresa Ledóchowska, chiamata "Madre degli Africani", patrona della Cooperazione Missionaria della Chiesa in Polonia, fondatrice delle Suore Claveriane, della cui beatificazione quest'anno celebriamo il 25° anniversario. Grande è la ricchezza spirituale e grandi sono le possibilità della Chiesa in Polonia. Occorre attingere da questo tesoro, per aiutare efficacemente le Chiese sorelle dell'Africa, dell'America, dell'Asia ed anche dell'Europa. Prego Dio di ispirare con lo spirito di questo particolare apostolato i numerosi cuori dei sacerdoti e dei religiosi della nostra Patria. La Chiesa universale ha bisogno di servitori del Vangelo dalla Polonia.

Mentre stiamo in ascolto delle parole di Cristo: "Lo Spirito del Signore mi ha mandato per annunziare ai poveri un lieto messaggio, per proclamare ai prigionieri la liberazione, ai ciechi la vista; per rimettere in libertà gli oppressi, per predicare un anno di grazia del Signore" (cfr Lc 4, 18-19), ci rendiamo conto che il Giubileo, come periodo in cui sperimentiamo in modo particolare la misericordia di Dio, ci conduce verso coloro che hanno bisogno della nostra misericordia. L'"oggi" della Chiesa, vissuto come un "oggi" in cui si compie la missione messianica di Cristo, deve essere vissuto come un "oggi" dei poveri, degli oppressi, dei soli, degli infermi - di tutti coloro che Cristo si è scelti come destinatari particolari a cui "proclamare un anno di grazia del Signore". Che questo "anno di grazia" venga loro proclamato mediante opere d'amore attivo, tramite lo sforzo di formare una cultura di solidarietà e di collaborazione. Che il fantasma della perdita del lavoro, di un tetto, della salute o della possibilità di istruirsi non si ponga come un'ombra sulla gioia del vivere l'Anno Giubilare che schiude la prospettiva del nuovo millennio. Occorre che tutti i responsabili della forma della vita sociale nel nostro paese facciano ogni sforzo affinché l'introduzione delle giuste riforme economiche si compia con profitto per tutti, specialmente per i più poveri. Chiedo questo in modo particolare a tutti coloro che basano sui valori cristiani il programma della loro attività.

Il dovere di andare incontro alle necessità di coloro che hanno subito un torto da parte della sorte grava tuttavia non soltanto sui politici, sugli imprenditori o sulle organizzazioni caritative, ma su tutti coloro che possono in qualunque modo rimediare all'indigenza altrui. L'Anno Giubilare è un'occasione particolare affinché tutti i membri della comunità della Chiesa - ecclesiastici e laici - intraprendano opere di misericordia nei riguardi dei fratelli. Approntando i programmi pastorali nel paese, nella diocesi o nella parrocchia, bisogna tornare costantemente all'idea dell'opzione preferenziale a favore dei poveri e dei bisognosi. Pensando alle famiglie con molti figli, agli

anziani, agli ammalati, agli abbandonati chiedo a voi, cari fratelli e sorelle, e a tutti i credenti della Polonia, insieme con San Paolo: "La vostra abbondanza supplisca alla loro indigenza, perché anche la loro abbondanza supplisca alla vostra indigenza, e vi sia uguaglianza, come sta scritto: Colui che raccolse molto non abbondò, e colui che raccolse poco non ebbe di meno" (2 Cor 8, 14-15).

4. "Gesù Cristo è lo stesso ieri, oggi e sempre!" (Eb 13, 8). Questa verità ci parla con una forza particolare, mentre ci presentiamo alla soglia della porta del grande Giubileo, per entrare nel nuovo millennio con la fede, la speranza e la carità, che abbiamo ricevute insieme alla grazia del santo battesimo. "Passare per quella porta significa confessare che Gesù Cristo è il Signore, rinvigorendo la fede in lui per vivere la vita nuova che Egli ci ha donato" (*Incarnationis mysterium*, 8). Soltanto Lui è la Porta che permette di entrare nella vita di comunione con Dio: "E' questa la porta del Signore, per essa entrano i giusti" (*Sal* 117[118], 20). Che questo pellegrinaggio nazionale dei Polacchi in occasione del Grande Giubileo ci avvicini tutti a Cristo Redentore. A Cristo che è la fonte della vita e della speranza per il terzo millennio che si avvicina.

"Gesù Cristo è lo stesso ieri, oggi e sempre".

[01549-01.01] [Testo originale: Polacco]
